

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 32 2017, nummers 718 – 740 dinsdag 5 september 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	6
Crisis- en herstelwet	6
Wet natuurbescherming.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10
Bijstand	11
Volksverzekeringen.....	12
Bestuursrecht overig.....	13
Studiefinanciering	13
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Wet op de rechtsbijstand	16
Vreemdelingenrecht.....	18
Terugkeerbesluit.....	18
Asiel.....	19
Opvang	20
Richtlijnen en verordeningen	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 718

ABRS, 30-08-2017, 201607742/2/A3

Vereniging Sportvisserij Zuidwest-Nederland

Awb 8:75

PROCESKOSTENVERGOEDING. KENNELIJK ONREDELIJK GEBRUIK VAN PROCESRECHT DOOR PARTICULIERE RECHTSPERSOON. In dit geval geen onredelijk gebruik van procesrecht. Gelet op het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb kan een particuliere rechtspersoon in de proceskosten van een andere partij worden veroordeeld indien sprake is van onredelijk gebruik van het procesrecht door die particuliere rechtspersoon.

Hoewel [partij] hun hoger beroep pas kort voor de geplande behandeling ter zitting hebben ingetrokken, wat daarvan ook zij, is geen sprake van onredelijk gebruik van het procesrecht. De reden voor de intrekking is immers gelegen in een uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant die dateert van na het instellen van het hoger beroep.

[ECLI:NL:RVS:2017:2362](https://ecli.nl/RVS:2017:2362)

JnB2017, 719

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-08-2017, SHE 16/2279T, SHE 16/2379, SHE 16/2401, SHE 17/1383, SHE 17/2121

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Awb 1:2, 8:69a

BELANGHEBBENDE. RELATIVITEIT. Omgevingsvergunning verleend op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) voor de activiteit "afwijking van het bestemmingsplan" ten behoeve van de uitbreiding van de mestverwerkingsactiviteit van vergunninghoudster tot 80.000 ton per jaar, het bouwen van een silo en het aanleggen van een erfverfharding binnen de inrichting van vergunninghoudster.

De rechtbank houdt het ervoor dat de beroepsgrond zich richt tegen de activiteit "aanleggen van een werk". Voor zover eiser zich beroept op de hydrologische beperkingen, is de rechtbank van oordeel dat deze normen niet strekken tot bescherming van de belangen van eiser die stroomopwaarts op enige afstand van de Aa woont en laat zij deze beroepsgrond in zoverre met toepassing van artikel 8:69a van de Awb buiten beschouwing.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:4563](https://ecli.nl/RBOBR:2017:4563)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 720

ABRS, 30-08-2017, 201607340/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bergen (L).
Awb 5:39

INVORDERING. Appellant heeft erkend dat hij de last onder dwangsom heeft overtreden, zodat vaststaat dat hij op 10, 11, 12 en 13 april 2015 dwangsommen heeft verbeurd. Anders dan appellant veronderstelt, zijn de in de jurisprudentie aan invorderingsbesluiten gestelde eisen, geen doel op zich maar bedoeld om te kunnen vaststellen of dwangsommen zijn verbeurd. Indien de verbeurde van dwangsommen niet in geschil is en reeds daarom vaststaat, zoals in dit geval, is een vaststelling van die verbeurde conform de in de jurisprudentie gestelde eisen niet nodig. Verwijzing naar ABRS, 21 september 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2517](#))
[ECLI:NL:RVS:2017:2357](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 721

MK ABRS, 16-08-2017, 201605829/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel, appellant sub 2.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 aanhef lid 11

WABO. De termijn van tien jaar van artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II bij het Bor kan niet eerder aanvangen dan bij de eerste verlening van een tijdelijke vergunning voor het strijdige gebruik. De tekst van artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II bij het Bor, noch de toelichting bij het elfde lid biedt aanknopingspunten voor het oordeel dat, indien het strijdige gebruik reeds illegaal bestaat voorafgaand aan de eerste verlening van een tijdelijke vergunning, de termijn van tien jaar is aangevangen op het moment waarop het strijdige gebruik feitelijk is begonnen.

[Tijdelijke omgevingsvergunning voor strijdig gebruik chalets].

[...] Uit de tekst van artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II bij het Bor volgt dat voor met het bestemmingsplan of de beheersverordening strijdig gebruik voor een periode van ten hoogste tien jaar vergunning kan worden verleend. De beperking tot een periode van maximaal tien jaar geldt blijkens de toelichting bij het elfde lid (nota van toelichting, blz. 55 en 56; Stb. 2014, 333) ook indien meerdere keren voor hetzelfde strijdige gebruik een tijdelijke vergunning wordt verleend. De totale tijdsduur van de vergunningen mag daarbij de maximale periode van tien jaar niet overschrijden. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 22 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:487](#), vangt de termijn van tien jaar aan bij de eerste verlening van een tijdelijke vergunning voor het strijdige gebruik, ook als die eerste vergunning op een andere grondslag is verleend dan artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II bij het Bor.

Over de vraag of de termijn van tien jaar ook eerder kan aanvangen dan bij de eerste verlening van een tijdelijke vergunning voor het strijdige gebruik heeft de Afdeling zich in voornoemde uitspraak van 22 februari 2017 niet uitgelaten. De Afdeling beantwoordt die vraag thans ontkennend. Naar het oordeel van de Afdeling biedt de tekst van artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II bij het Bor, noch de toelichting bij het elfde lid aanknopingspunten voor het oordeel dat, indien het strijdige gebruik reeds illegaal bestaat voorafgaand aan de eerste verlening van een tijdelijke vergunning, de termijn van tien jaar is aangevangen op het moment waarop het strijdige gebruik feitelijk is begonnen.

Vast staat dat voor het gebruik van de chalets nummer [A] en nummer [B] in strijd met het bestemmingsplan niet eerder een tijdelijke vergunning is verleend. Gelet hierop was het college bevoegd om voor dit strijdige gebruik met toepassing van artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II bij het Bor een omgevingsvergunning te verlenen voor een periode van ten hoogste tien jaar. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2212](https://ecli.nl/RVS:2017:2212)

JnB2017, 722

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-08-2017, SHE 16/3877, SHE 16/3882, SHE 16/3887, SHE 16/3894, SHE 16/3895 en SHE 16/3903

Wabo, 2.1 lid 1 onder e, 2.6

WABO-MILIEU. VOLKSGEZONDHEID. Het ligt op de weg van degene die zich op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid beroept om, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten, aannemelijk te maken dat deze toetsingskaders niet toereikend zijn om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen. Het enkele ontbreken van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten is onvoldoende om de vergunning reeds daarom te weigeren vanwege een mogelijk volksgezondheidsrisico. Pas als er indicaties zijn dat een activiteit een risico voor de volksgezondheid zou kunnen hebben, zal het bevoegd gezag, mede gelet op het voorzorgsbeginsel, moeten onderzoeken of de mogelijke negatieve effecten op de volksgezondheid van een zodanige ernst kunnen zijn dat hierin aanleiding is gelegen om de vergunning te weigeren, of nadere voorschriften ter voorkoming van gezondheidsrisico's aan de vergunning te verbinden. Deze indicaties hebben eisers 2 en 6 echter niet gegeven. In het VGO-onderzoek kan de rechtbank geen indicatie vinden voor volksgezondheidsrisico's als gevolg van mestverwerkingsinstallaties. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder voldoende invulling heeft gegeven. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder voldoende invulling heeft gegeven aan het voorzorgsbeginsel door zelf onderzoek te laten doen door het RIVM en de Wageningen Universiteit naar de volksgezondheidsrisico's als gevolg van mestverwerkingsinstallaties.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:4560](https://ecli.nl/RBOBR:2017:4560)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK ABRS, 30-08-2017, 201507960/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2284](https://ecli.nl/RVS:2017:2284)).
- MK ABRS, 30-08-2017, 201507961/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2285](https://ecli.nl/RVS:2017:2285)).

- MK ABRS, 30-08-2017, 201601457/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2352](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 723

Tussenuitspraak ABRS, 16-08-2017, 201602182/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zwartewaterland.

Wet ruimtelijke ordening 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Anders dan de rechtbank heeft overwogen dient een milieuvergunning (thans: omgevingsvergunning voor milieu) volgens vaste rechtspraak van de Afdeling niet bij de planvergelijking te worden betrokken. Verwijzing naar ABRS 24-09-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3480](#). Dit geldt ook voor een milieuvergunning die moet worden getoetst aan artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, aanhef en onder 2, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht. Ingeval het bevoegd gezag een vergunning verleent die tot gevolg heeft dat de ten hoogste toegestane geluidsbelasting wordt overschreden, leidt dit niet tot een wijziging van het planologische regime. De uitspraak van de Afdeling van 09-02-2011 [ECLI:NL:RVS:2011:BP3671](#) betreft een zo uitzonderlijke situatie dat die zich niet leent voor toepassing in andere situaties.

[ECLI:NL:RVS:2017:2192](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Crisis- en herstelwet

JnB2017, 724

MK ABRS, 30-08-2017, 201609961/1/A1

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland (gedeputeerde staten),
verweerder.

Europees Handvest inzake lokale economie 3, 4

Verdrag betreffende de Europese Unie 4, 5

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 35, 49, 56

Richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van Richtlijn 2001/77/EG en Richtlijn 2003/30/EG 3, 4, 13

Richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's 2, 3

Grondwet 124

Crisis- en herstelwet 1.6a

Algemene wet bestuursrecht 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.4 lid 1, 2.12

Wet ruimtelijke ordening 4.1 lid 1

Wet milieubeheer 8.40

Activiteitenbesluit milieubeheer 3.14a, 3.15a

Activiteitenregeling milieubeheer 3.12

Provinciale ruimtelijke verordening 2016 3 lid 1, 32 lid 1

Uitvoeringsregeling "verdeelprocedure herstructurering Wind op Land" 2, 3, 44

CRISIS- EN HERSTELWET. Provincie mocht vergunningen voor windturbines in Amsterdams havengebied weigeren.

De ruimtelijke ordening van het grondgebied van een gemeente is een mede aan het college van burgemeester en wethouders toevertrouwd belang. Nu niet is uitgesloten dat de beslissing om de plaatsing van windturbines op de percelen te weigeren gevolgen kan hebben voor de ruimtelijke ordening, waaronder de transitie naar duurzame energie door middel van windturbines kan worden begrepen, van het grondgebied van de gemeente, is het college belanghebbende bij het bestreden besluit.

Aan de provinciale regeling ligt een ruimtelijk belang ten grondslag. De provincie heeft de komst van de windturbines als haar eigen – provinciale – belang kunnen aanmerken, omdat die 'door hun afmetingen en zichtbaarheid over grote afstand een impact op de ruimte in het landelijk gebied hebben'.

Verwijzing naar ABRS 20-08-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3111](#).

De Afdeling acht van belang dat het in artikel 32 PRV neergelegde verbod een algemene regel betreft die geldt voor het gehele provinciale grondgebied.

Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat provinciale staten niet bevoegd waren om met het oog op het provinciaal belang de regels in artikel 32, eerste lid en vierde lid, van de PRV vast te stellen. Er is geen strijd met artikel 4.1 van de Wro of artikel 124 van de Grondwet.

Er is geen grond voor het oordeel dat de betwiste provinciale regeling wegens strijd met een hogere regeling of een algemeen rechtsbeginsel buiten toepassing moet worden gelaten. Gedeputeerde staten heeft daarom aan het besluit tot weigering van de omgevingsvergunning ten grondslag kunnen leggen dat niet aan de eis tot overlegging van een overeenkomst is voldaan, waaruit blijkt dat tijdig aan de voorwaarde tot sanering zal worden voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:2331](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2017, 725

MK Rechtbank Midden-Nederland, 28-08-2017, UTR 17/1961

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 9.10

WET NATUURBESCHERMING. Overgangsrecht. Weigering jachtakte. De grondslag voor het bestreden besluit uit de Wet natuurbescherming is sinds 1 januari 2017 opgenomen in de lijst van van beroep uitgezonderde besluiten in artikel 1 van de in bijlage 2 van Awb vastgelegde bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak. In artikel 9.10 van de Wnb is het overgangsrecht voor de op het moment van in werking treden lopende procedures geregeld. Omdat het administratief beroep tegen het primaire besluit op 1 januari 2017 nog niet was afgehandeld is op deze zaak daarom nog de Ffw van toepassing. Tegen het bestreden besluit kan daarom beroep bij de rechtbank worden ingesteld.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:4324](https://ecli.nl/RBMNE:2017:4324)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 726

MK CRvB, 24-08-2017, 16/1564 AW, 16/2457 AW

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Arbeidsvoorwaardenregeling Gemeente Nijmegen 8:13, 16:1:2

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. VOORWAARDELIJK ONTSLAG. De combinatie van én een voorwaardelijk strafontslag én een plaatsing in een andere functie voor onbepaalde tijd én een vermindering van de bezoldiging voor onbepaalde tijd is i.c. onevenredig zwaar.

Het college heeft appellant een voorwaardelijk strafontslag opgelegd; daarnaast is appellant geplaatst in een andere functie en is zijn bezoldiging verminderd. Het college heeft hieraan ten grondslag gelegd dat sprake is van plichtsverzuim, omdat appellant doodsb bedreigingen heeft geuit ten aanzien van zijn leidinggevende [C] en zijn collega [D].

Raad: De Raad acht bij de beoordeling van de evenredigheid allereerst van belang dat de gewraakte uitlatingen niet rechtstreeks aan [C] en [D] zijn gedaan, maar dat zij daarvan door derden op de hoogte zijn geraakt. Ook is het, mede gelet op de verklaringen van [A] en [B] ter zitting, niet aannemelijk dat bij appellant de wil aanwezig was om [C] en [D] werkelijk vrees aan te jagen. De uitlatingen van appellant zijn veel meer het gevolg van zijn diepe frustratie over het mislopen van een carrièremogelijkheid, waaraan [C] volgens hem (mede)schuldig zou zijn, en van een eerdere gebeurtenis tussen hem en [D]. Dit alles maakt die uitlatingen niet minder laakbaar. Maar bij de bestraffing ervan moet wel rekening worden gehouden met het gegeven dat appellant [C] en [D] niet daadwerkelijk met de dood heeft bedreigd en ook niet heeft willen bedreigen. Appellant verkeerde toentertijd bovendien in serieuze privéproblemen, die aannemelijk maken dat zijn geestelijke stabiliteit niet optimaal was. Ook moet worden meegewogen dat appellant tot aan deze gebeurtenissen goed heeft gefunctioneerd en dat niet eerder van incidenten sprake is geweest. Gelet hierop moet worden geoordeeld dat de combinatie van én een voorwaardelijk strafontslag én een plaatsing in een andere functie voor

onbepaalde tijd én een vermindering van de bezoldiging voor onbepaalde tijd onevenredig zwaar is. In zoverre slaagt het betoog van appellant. Dit betekent dat niet alleen voor de plaatsing in een andere functie maar ook voor de vermindering van de bezoldiging een tijdshorizon moet gelden, wil nog sprake zijn van een niet onevenredige bestraffing. Daarbij acht de Raad het aangewezen dat aan deze beide straffen dezelfde eindtermijn wordt verbonden als aan het voorwaardelijk strafontslag, dus 3 december 2017. Anders dan appellant heeft betoogd is de omstandigheid dat hij tien maanden geschorst is geweest geen grond voor een verdergaande vermindering.

In het bijzonder uit het oogpunt van duidelijkheid zal de Raad de aangevallen uitspraak in zijn geheel vernietigen, behalve de beslissingen over griffierecht en proceskosten. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen wordt het beroep gegrond verklaard, wordt het bestreden besluit vernietigd voor zover daarbij de aan de plaatsing in een andere functie en aan de vermindering van de bezoldiging verbonden onbepaalde termijn is gehandhaafd en wordt zelf in de zaak voorzien door daaraan alsnog de termijn van 3 december 2017 te verbinden.

Met de vernietiging van de aangevallen uitspraak komt de grondslag aan het besluit van 15 maart 2016 te ontvallen, zodat dit besluit reeds om die reden moet worden vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2986](https://www.ecli.nl/crvb/2017/2986)

JnB2017, 727

MK CRvB, 10-08-2017 (publ. 31-08-2017), 16/6763 AW

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. BERICHT OP FACEBOOKPAGINA. De opgelegde straf van verplaatsing, waarbij een afbouwregeling is getroffen voor toelagen die appellant misloopt, wordt niet onevenredig geacht aan de aard en ernst van het plichtsverzuim.

Raad: Net als de rechtbank komt de Raad tot de overtuiging dat appellant de hem verweten gedragingen heeft begaan. Dat appellant niet betrokken was bij het plaatsen van het bericht op zijn eigen Facebookpagina is niet aannemelijk geworden, ook niet door de verklaringen van [naam] hierover. Met de minister is de Raad in de eerste plaats van oordeel dat appellant zelf verantwoordelijk is en kan worden gehouden voor berichten die op zijn Facebookpagina worden geplaatst. Bovendien wordt niet aannemelijk geacht dat [naam] in het bijzijn van appellant een bericht heeft geplaatst met de laptop en het ingelogde account van appellant, zonder dat appellant daarbij betrokken was of daarvan iets heeft gemerkt. Verder heeft appellant over de gebeurtenissen niet van meet af aan eenduidig verklaard. Ook de verklaring van [naam] ter zitting van de Raad vertoont innerlijke tegenstrijdigheden, nu [naam] eerst heeft verklaard dat hij appellant pas na een week heeft verteld over het plaatsen van het bericht, maar later heeft verklaard dat hij al op de avond van het plaatsen van het bericht, samen met appellant, heeft geprobeerd het bericht te verwijderen. Dit is niet met elkaar te rijmen. Ten slotte staat vast dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het geplaatst houden van het bewuste bericht, nu hij het bericht pas heeft verwijderd -

door het opheffen van zijn account - nadat hij daarover in december 2014 was aangesproken door zijn leidinggevende.

Met de hem verweten gedragingen heeft appellant niet gehandeld zoals een goed ambtenaar betaamt. De minister heeft die gedragingen terecht gekwalificeerd als plichtsverzuim. Dat deze gedragingen niet in de uitoefening van zijn functie hebben plaatsgevonden maar in privétijd, zoals appellant naar voren heeft gebracht, leidt niet tot een ander oordeel. Ook gedragingen in privétijd kunnen plichtsverzuim opleveren, zeker in geval van een representatieve functie zoals die van appellant, die [functie 1] was van bewindslieden en topambtenaren, waarbij hoge eisen mochten worden gesteld aan discretie en integriteit. Daarbij is ook van belang dat op het Facebookaccount van appellant duidelijk was dat hij werkzaam was bij het Ministerie van BZK, zodat zijn uitlatingen in verband konden worden gebracht met zijn werkgever. De stelling van appellant dat het hem niet lukte om het bericht te verwijderen, kan hem niet baten. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat het op zijn weg lag om direct zijn leidinggevende te informeren en voor zover nodig hulp in te schakelen bij het verwijderen van het bericht. Dit heeft hij nagelaten. Appellant wordt evenmin gevolgd in zijn betoog dat de minister heeft verzuimd beleidsregels op te stellen over het gebruik van social media, zodat hem de geldende regels en de gevolgen van overtreding onvoldoende duidelijk waren. Nog daargelaten appellants eigen verantwoordelijkheid, is het ook zonder het opstellen van beleidsregels op voorhand duidelijk dat berichten met verwensingen aan het adres van politieambtenaren volkomen ongepast en onaanvaardbaar zijn. Nu niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan dit plichtsverzuim appellant niet kan worden toegerekend, was de minister bevoegd hem hiervoor disciplinair te straffen.

Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat de opgelegde straf van verplaatsing, gezien de aard en de ernst van dit plichtsverzuim, daaraan onevenredig is. Als gezegd mogen aan een [functie 1] van bewindslieden en topambtenaren hoge eisen van betrouwbaarheid en integriteit worden gesteld. Ook heeft de minister de voorgeschiedenis in ogenschouw kunnen nemen. Appellant was een gewaarschuwd man. Hij is meermalen aangesproken op zijn houding en gedrag en is ook al eerder gewaarschuwd wegens het zonder toestemming plaatsen van een filmpje van een collega op YouTube. Ook is hij eerder disciplinair gestraft. Dat appellant voor het overige altijd goed gefunctioneerd heeft kan hem niet baten. De opgelegde straf van verplaatsing, waarbij een afbouwregeling is getroffen voor toelagen die appellant misloopt, wordt dan ook niet onevenredig geacht aan de aard en ernst van het plichtsverzuim.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2964](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 728

CRvB, 31-08-2017, 15/6993 WIA

Raad van bestuur van het Uuwv.

WIA

**ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MEDISCH ONDERZOEK. KOROŠEC. TOEPASSING
UITGANGSPUNTEN CRVB EN ABRS INZAKE INSCHAKELING VAN MEDISCH
DESKUNDIGEN.**

Het oordeel van de rechtbank dat het onderzoek van de verzekeringsartsen voldoende zorgvuldig is geweest, is juist. Appellant heeft zijn stelling dat hij om financiële redenen niet in staat is zelf een deskundige in te schakelen niet met concrete gegevens onderbouwd. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat appellant belemmeringen heeft ondervonden bij de onderbouwing van zijn standpunt dat het Uvw zijn beperkingen heeft onderschat. Er is geen aanleiding voor een ander oordeel over de inschatting van de belastbaarheid van appellant door het Uvw dan de rechtbank in de aangevallen uitspraak heeft gegeven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2993](https://ecli.nl/crvb/2017/2993)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 729

MK CRvB, 22-08-2017, 16/151 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 3:4, 4:2 lid 2, 4:5 lid 1 onder c

PW

WWB

BUITENBEHANDELINGSTELLING. Niet in geschil is dat appellant niet alle gevraagde gegevens heeft ingeleverd. Evenmin staat ter discussie of appellant redelijkerwijs over die gegevens kon beschikken. Het college heeft appellant gewezen op de mogelijkheid om uitstel te vragen, maar appellant heeft daarvan geen gebruik gemaakt. Anders dan appellant meent, waren de ontbrekende gegevens noodzakelijk voor een goede beoordeling van de aanvraag. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Awb en de WWB volgt niet dat de wetgever heeft beoogd de buitenbehandelingstelling van aanvragen om bijstand uit te sluiten in gevallen waarin het college de aanvraag ook kan afwijzen. Evenmin kan daaruit worden afgeleid dat in bijstandszaken buitenbehandelingstelling bij voorkeur achterwege wordt gelaten. De beroepsgrond van appellant dat het door het college gevoerde beleid strijdig is met de artikelen 3:4 en 4:5 van de Awb en met de geest en het speciale karakter van de PW, slaagt niet. In het verweerschrift heeft het college opgemerkt dat hier sprake is van een vaste werkwijze die wordt gevolgd bij onvolledige aanvragen. Omdat appellant onvoldoende heeft gereageerd op de verzoeken van het college om gegevens over te leggen, was het niet mogelijk om de aanvraag te beoordelen. Verwijzing naar CRvB, 22 maart 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:1173](https://ecli.nl/crvb/2016/1173)).

[ECLI:NL:CRVB:2017:2872](https://ecli.nl/crvb/2017/2872)

JnB2017, 730

Rechtbank Overijssel, 24-08-2017, AWB 17/704

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Enschede, verweerder.
PW

PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. INTREKKING EN TERUGVORDERING BIJSTAND. Eisers hebben de inlichtingenverplichting geschonden door geen melding te doen van de tatoeëerwerkzaamheden van eiser. De rechtbank onderkent dat de waarde van deze activiteiten lastig is vast te stellen, maar naar het oordeel van de rechtbank gaat het te ver om voor het zetten van twintig tatoeages het recht op bijstand voor de periodes van 1 juli 2012 tot en met 23 februari 2014 en van 26 april 2014 tot en met 30 september 2015 geheel in te trekken en € 49.604,31 terug te vorderen. De rechtbank is - onder verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 27 september 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BT5852](#) - van oordeel dat verweerder nader onderzoek had moeten verrichten naar de gemiddelde waarde van een tatoeage en op basis daarvan het recht op bijstand van eisers in de betreffende periodes schattenderwijs moeten vaststellen.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:3348](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 731

Rechtbank Overijssel, 29-08-2017, AWB 17/664

Raad van Bestuur van de SvB, verweerder.

AOW 1 lid 3

AOW. DUURZAAM GESCHEIDEN LEVEN. I.c. geen sprake van duurzaam gescheiden leven.

Raad: Niet ter discussie staat dat de echtgenote van eiser in China verblijft omdat zij geen definitieve verblijfsvergunning heeft gekregen in Nederland. Eiser en zijn echtgenote hebben gemiddeld één keer per week contact. Ter zitting is namens eiser verklaard dat hij één keer bij zijn echtgenote in China is geweest, ongeveer een jaar geleden. Wanneer eiser daartoe in de gelegenheid is dan zal hij haar weer opzoeken en wanneer zijn echtgenote alsnog een verblijfsvergunning krijgt dan zal zij terugkomen naar Nederland.

Onder de hiervoor gegeven omstandigheden is de rechtbank niet gebleken van een situatie van duurzaam gescheiden leven.

Weliswaar bestaat voor eiser en zijn echtgenote (al dan niet tijdelijk) geen mogelijkheid om in Nederland samen te leven, dat betekent niet dat die samenleving niet elders kan worden aangevangen of voortgezet. In zoverre dient de verbreking van de samenwoning te worden beschouwd als eigen keuze, en kan dus niet worden gesproken van een door geen van beide echtelieden gewilde toestand die de echtelijke samenwoning

daadwerkelijk belette, zoals in de uitleg van de HR bedoeld. Voor zover echter zou moeten worden aangenomen dat sprake is van een gewilde verbreking van de samenleving, is de rechtbank niet gebleken dat die toestand door eiser en/of zijn echtgenote als bestendig is bedoeld.

Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:3373](https://ecli.nl/RBOVE:2017:3373)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Studiefinanciering

JnB2017, 732

MK CRvB, 30-08-2017, 14/4419 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, appellant.

Wsf 2000 1.1, 3.19, 3.21, 11.5

Beleidsregel inzake het controlebeleid migrerend werknemerschap (Stcrt. 2010, nr. 124, Beleidsregel).

STUDIEFINANCIERING. MIGREREND WERKNEMER. HARDHEIDSCLAUSULE. I.c. had appellant aanleiding moeten zien om toepassing te geven aan de in artikel 11.5 van de Wsf 2000 neergelegde hardheidsclausule door aan betrokkene studiefinanciering toe te kennen.

Bij besluit van 12 april 2013 heeft appellant de aanvraag van betrokkene voor studiefinanciering voor de periode vanaf 1 februari 2013 afgewezen omdat betrokkene niet uiterlijk op 15 maart 2013 een verzoek om verlenging van de studiefinanciering heeft ingediend en inmiddels niet meer over een arbeidsovereenkomst beschikte.

Raad: In de Beleidsregel wordt uiteengezet dat studerende afkomstig uit één van de lidstaten van de EU in aanmerking kunnen komen voor volledige studiefinanciering indien zij aangemerkt worden als migrerend werknemer. Op grond van de Beleidsregel laat de minister na toekenning van de studiefinanciering controleren of de studerende blijft voldoen aan de voorwaarden om als migrerend werknemer te worden aangemerkt. De Raad onderkent het belang van appellant om in het geval van EU-studenten, waartoe betrokkene behoort, periodiek te controleren of zij nog voldoen aan de vereisten van het migrerend werknemerschap.

De Raad stelt vast dat de Beleidsregel niet vermeldt dat bij een EU-studente de studiefinanciering voor bepaalde tijd wordt toegekend. Ook in de toekenningsbesluiten staat niet expliciet vermeld dat de studiefinanciering van betrokkene steeds voor de duur van 12 maanden werd toegekend. (...)

De Raad stelt verder vast dat de Beleidsregel evenmin vermeldt dat voor of uiterlijk zes weken na de beëindiging van de studiefinanciering een aanvraag tot verlenging moet zijn gedaan op straffe van verval van het recht op studiefinanciering. Daarbij komt dat DUO in zijn jaarlijkse brieven aan betrokkene uitsluitend heeft gewezen op de controle achteraf van het werknemerschap. Dat betrokkene op straffe van verval van haar

aanspraak op studiefinanciering uiterlijk zes weken na 1 februari 2013 verlenging van de studiefinanciering had moeten aanvragen heeft appellant voor het eerst vermeld in het (...) besluit van 12 april 2013, waarmee de aanvraag van 11 april 2013 is afgewezen. Uit (...) volgt dat appellant op geen enkele wijze vooraf aan betrokkene bekend heeft gemaakt dat haar studiefinanciering werd toegekend voor bepaalde tijd, die was gekoppeld aan de duur van de arbeidsovereenkomsten, en dat zij op straffe van verval van haar studiefinancieringsaanspraken jaarlijks binnen zes weken na beëindiging van de studiefinanciering verlenging moest aanvragen. De omstandigheid dat in de besluiten tot automatische verlenging van de studiefinanciering tot 1 februari van het opvolgende kalenderjaar wel staat vermeld dat vanaf die datum geen recht meer bestond op studiefinanciering acht de Raad in dit geval niet van doorslaggevende betekenis. Daarmee was immers niet duidelijk dat op straffe van verval van het recht binnen een bepaalde termijn een aanvraag moest worden gedaan. Bovendien kan het voor betrokkene verwarrend zijn geweest dat de studiefinanciering gedurende de looptijd van het arbeidscontract automatisch, zonder het doen van een aanvraag, werd verlengd, maar dat daarna wel een aanvraag om verlenging moest worden gedaan. Ook kan uit de gang van zaken bij het servicekantoor bij betrokkene de indruk zijn ontstaan dat het voldoen aan de controleverplichtingen voldoende was voor de verlenging van de studiefinanciering. Deze omstandigheden bezien, tezamen met de bevestiging door de werkgever dat betrokkene haar arbeidsovereenkomst met ingang van februari 2013 is omgezet in een contract voor onbepaalde tijd, hadden voor appellant aanleiding moeten zijn om toepassing te geven aan de in artikel 11.5 van de Wsf 2000 neergelegde hardheidsclausule door aan betrokkene met ingang van 1 februari 2013 studiefinanciering toe te kennen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2973](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB2017, 733

MK ABRS, 30-08-2017, 201606205/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7 lid 1
Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2014
(Beleidsregels) paragraaf 2.3, onder c

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS.

Intrekking van de aan [appellant] verleende toestemming om te worden belast met de leiding van de beveiligingsorganisatie is geen punitieve sanctie.

Verwijzing naar drie criteria geformuleerd door het EHRM [arrest van 15-11-2016], [ECLI:CE:ECHR:2016:1115JUD002413011](#), § 105-107] voor de beoordeling in het kader van het ne bis in idem-beginsel voor de bepaling of sprake is van een punitieve sanctie: 1. de classificatie van de intrekking naar nationaal recht, 2. de aard van de overtreding - ook wel de aard van de

overtreden norm - en 3. de aard en de zwaarte van de maatregel. De laatste twee criteria zijn niet cumulatief, maar kunnen wel in samenhang worden bezien.

Het eerste en het tweede criterium wijzen niet in de richting van een punitieve sanctie. Ook indien het tweede en derde criterium in samenhang worden bezien, bestaat onvoldoende aanleiding om tot de conclusie te komen dat de intrekking van de toestemming een punitieve sanctie is. Voorts bestaat tevens onvoldoende aanleiding om de intrekking van de toestemming alleen op basis van de zwaarte van de maatregel als een punitieve sanctie aan te merken. In dit verband wijst de Afdeling op hetgeen zij in 6.1 ter zake heeft overwogen, en op het gegeven dat het EHRM in andere dan rijbewijszaken geen punitief karakter heeft aangenomen alleen op grond van de zwaarte van de maatregel.

[ECLI:NL:RVS:2017:2302](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 734

MK ABRS, 30-08-2017, 201502714/1/A3

raad van bestuur van TNO (TNO), appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 1a, 3, 10

TNO-wet 4, 5, 24

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De Wob is van toepassing op alle taken en activiteiten van TNO. TNO is een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. De Wob is onverkort op TNO van toepassing, zo volgt uit artikel 1a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wob, omdat de aanwijzing van TNO als bestuursorgaan niet is geclausuleerd in het Besluit bestuursorganen WNo en Wob.

[...] [wederpartij] heeft [...] onder meer verzocht om afschrift van alle onderzoeksplannen als bedoeld in artikel 10a, tweede lid, van de Wet op de Dierproeven (hierna: Wod) die sinds 1 januari 2005 bij TNO of de dierexperimentencommissie (hierna: DEC) van TNO zijn ingediend. Zonder toestemming van de DEC voor het onderzoeksplan mocht op grond van de Wod, zoals deze wet destijds luidde, de aangevraagde dierproef niet worden uitgevoerd. Onder het verzoek vallen onder meer onderzoeksplannen inzake commerciële projecten en onderzoeksplannen waarover TNO met derden expliciet geheimhouding is overeengekomen (hierna: informatie met betrekking tot contractonderzoeken). [...]

[...] Het hoger beroep spitst zich toe op de vraag, of TNO de informatie met betrekking tot contractonderzoeken mocht weigeren. [...]

[..] Anders dan TNO heeft aangevoerd brengt de totstandkomingsgeschiedenis van de TNO-wet niet met zich dat contractonderzoeken geen bestuurlijke aangelegenheid zijn.

[...] Uit de wetsgeschiedenis volgt dus dat het niet de bedoeling is geweest dat de Wob van toepassing is op de marktactiviteiten van TNO. Hierin is evenwel niet onderkend dat

TNO een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb is. De Wob is overkort op TNO van toepassing, zo volgt uit artikel 1a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wob, omdat de aanwijzing van TNO als bestuursorgaan niet is geclausuleerd in het Besluit bestuursorganen WNo en Wob. Het had op de weg van de regelgever gelegen om die aanwijzing uitdrukkelijk te clausuleren indien het niet de bedoeling was dat bepaalde activiteiten van TNO niet onder de werking van de Wob zouden vallen. Derhalve is de Wob van toepassing op alle taken en activiteiten van TNO. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat ook de informatie met betrekking tot contractonderzoeken een bestuurlijke aangelegenheid is. De term 'bestuurlijk' in de Wob dient immers ruim te worden opgevat en heeft betrekking op het openbaar bestuur in al zijn facetten. Bovendien heeft de rechtbank terecht het bepaalde in de artikelen 4 en 5, aanhef en onder a, van de TNO-wet van belang geacht. [...] Tot slot heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikel 24, tweede lid, van de TNO-wet slechts betrekking heeft op de reikwijdte van de inlichtingenplicht van de raad van toezicht van TNO aan de minister. Uit deze bepaling volgt niet dat contractonderzoek geen bestuurlijke aangelegenheid betreft.

[ECLI:NL:RVS:2017:2334](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 735

MK ABRS, 30-08-2017, 201609585/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad), appelland.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 1, 34a, 34c, 34d, 34f

RECHTSBIJSTAND. De termijn van zes weken voor het aanvragen van peiljaarverlegging uit artikel 34c, derde lid, van de Wrb herleeft met de bekendmaking van het besluit waarbij na hercontrole is bepaald dat de aanvrager met terugwerkende kracht geen recht heeft op een toevoeging.

[Intrekking] [...] toevoeging en het door de raad aan de rechtsbijstandverlener van [wederpartij] betaalde bedrag van € 1.152,93 van [wederpartij] gevorderd.

[...] Ingevolge artikel 34c, derde lid, van de Wet op de rechtsbijstand (hierna: de Wrb) wordt een aanvraag om peiljaarverlegging bij de raad ingediend binnen zes weken na de bekendmaking van het besluit waarin is beslist op de aanvraag om een toevoeging. In geschil is of deze termijn van zes weken voor het aanvragen van peiljaarverlegging herleeft met de bekendmaking van het besluit waarbij na hercontrole is bepaald dat de aanvrager met terugwerkende kracht geen recht heeft op een toevoeging.

[...] Uit artikel 34a, eerste lid, van de Wrb volgt dat het ambtshalve te nemen besluit na hercontrole van het inkomensgegeven van de rechtzoekende in het peiljaar in de plaats komt van het eerder op de aanvraag om een toevoeging genomen besluit. Met de rechtbank en anders dan de raad leidt de Afdeling hieruit af dat het besluit na hercontrole het eerder genomen besluit vervangt en derhalve aangemerkt kan worden als een nieuw besluit op de aanvraag om een toevoeging. Daaraan doet niet af dat het

besluit na hercontrole ambtshalve en enkel vanwege een gewijzigd inkomensgegeven is genomen. Dit betekent dat aan dit besluit dezelfde rechtsgevolgen zijn verbonden als aan het oorspronkelijke besluit op de aanvraag, waaronder de mogelijkheid voor de rechtzoekende om ingevolge artikel 34c, eerste en derde lid, van de Wrb gedurende een termijn van zes weken een verzoek om peiljaarverlegging in te dienen. Ook een redelijke uitleg van de artikelen 34a, 34c en 34d van de Wrb brengt met zich dat de termijn voor het indienen van een verzoek om peiljaarverlegging na het besluit na hercontrole herleeft. [wederpartij] had immers geen aanleiding om in de fase van de aanvraag van de toevoeging om peiljaarverlegging te verzoeken, omdat zijn aanvraag om een toevoeging was gehonoreerd. Pas door het besluit na hercontrole, waarbij de aan hem verleende toevoeging werd ingetrokken, was duidelijk dat hij op grond van zijn inkomen in het peiljaar geen recht had op een toevoeging en dat hij door een verzoek om peiljaarverlegging daarvoor wel in aanmerking zou kunnen komen. [wederpartij] had dus pas na het besluit na hercontrole belang bij een verzoek om peiljaarverlegging.

Anders dan de raad aanvoert volgt uit de systematiek van de Wrb niet dat enkel op het moment dat een besluit is genomen op de aanvraag om een toevoeging een verzoek om peiljaarverlegging kan worden ingediend. Het beroep op de memorie van toelichting doet geen afbreuk aan de tekst van artikel 34a, eerste lid, van de Wrb. Voorts sluit de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2003/04, 29 685, nr. 3, blz. 6) niet uit dat de termijn om een verzoek om peiljaarverlegging te doen herleeft. Ook als het verzoek om peiljaarverlegging wordt gedaan in bezwaar tegen het besluit na hercontrole moet immers bij de beoordeling van dat verzoek het inkomen van de aanvrager in het jaar waarin om een toevoeging is verzocht worden betrokken.

Het betoog dat het niet mogelijk is om meerdere malen een verzoek om peiljaarverlegging te doen leidt voorts niet tot een ander oordeel. De passage in de memorie van toelichting waar de raad in dit verband naar verwijst (Kamerstukken II 2003/04, 29 685, nr. 3, blz. 19) ziet niet op een situatie als hier aan de orde, maar op de situatie dat reeds positief op de aanvraag om peiljaarverlegging is beslist. Het is in dat geval niet mogelijk om wederom een verzoek om peiljaarverlegging te doen. Daarvoor bestaat op dat moment ook geen aanleiding, omdat het verzoek om peiljaarverlegging reeds is gehonoreerd en een eventuele extra inkomensdaling door de raad bij het besluit na hercontrole zal worden betrokken.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht en op goede gronden geoordeeld dat de termijn van zes weken voor het aanvragen van peiljaarverlegging uit artikel 34c, derde lid, van de Wrb herleeft met de bekendmaking van het besluit waarbij na hercontrole is bepaald dat de aanvrager met terugwerkende kracht geen recht heeft op een toevoeging. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2341](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB2017, 736

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 24-08-2017, NL17.5934

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2008/115/EG 3 lid 4

TERUGKEERBESLUIT. De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat verweerder niet bevoegd was om in de meeromvattende beschikking een terugkeerbesluit op te nemen of dat het uitgevaardigde terugkeerbesluit strijdig is met de beginselen van non-refoulement en een effectieve rechterlijke bescherming.

Eiser voert aan dat de meeromvattende beschikking geldt als een terugkeerbesluit. Dat is naar mening van eiser in strijd met artikel 46, achtste lid, Procedurerichtlijn in samenhang met artikel 3 Opvangrichtlijn, maar ook met de Terugkeerrichtlijn. [...]

De rechtbank overweegt allereerst dat, gelet op de in de Terugkeerrichtlijn opgenomen definitie van "illegaal verblijf" in artikel 3, tweede lid, het in artikel 46, vijfde lid, Procedurerichtlijn neergelegde recht van een verzoeker om op het grondgebied van een lidstaat te *blijven* tot de termijn waarbinnen hij zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan uitoefenen is verstreken, dan wel daar te *blijven* in afwachting van de uitkomst van een ingesteld rechtsmiddel, niet op één lijn gesteld kan worden met het recht op verblijf uit hoofde van een door de overheid verleende vergunning daartoe. Zelfs indien geoordeeld zou moeten worden dat de Terugkeerrichtlijn strikt genomen (nog) niet van toepassing is op een vreemdeling zolang hij een "verzoeker" is als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, Procedurerichtlijn en artikel 2, aanhef en onder b, Opvangrichtlijn omdat dit een onderdaan van een derde land betreft die een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan waarover nog geen "definitieve beslissing" in de zin van artikel 2, aanhef en onder e, Procedurerichtlijn is genomen (dat wil zeggen een beslissing of internationale bescherming wordt verleend, waartegen *geen rechtsmiddel meer openstaat* in het kader van *hoofdstuk V*, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker in de lidstaat mag blijven in afwachting van het resultaat), staat dit er naar het oordeel van de rechtbank niet aan in de weg dat een bestuursorgaan dat - zoals in het geval van eiser - afwijzend beslist op het verzoek om internationale bescherming tegelijkertijd met die beschikking (reeds) een terugkeerbesluit in de zin van artikel 6 Terugkeerrichtlijn neemt. De afwijzing van dat verzoek houdt immers in dat aan de verzoeker geen recht op *verblijf* in de lidstaat in de zin van artikel 3, tweede lid, Terugkeerrichtlijn wordt verleend. De rechtbank wijst in dit verband op artikel 6, zesde lid, Terugkeerrichtlijn. Dat de betrokkene wel een recht om te *blijven* wordt toegekend in afwachting van de uitkomst van een ingesteld rechtsmiddel, kan aan het vorenstaande niet afdoen, nu dit recht - zoals gezegd - niet op één lijn gesteld kan worden met een recht op verblijf in de lidstaat. De rechtbank acht voor haar oordeel van belang dat eiser, nu in de bestreden beschikking zowel op zijn asielverzoek is beslist, alsook een terugkeerbesluit (en inreisverbod) is/zijn uitgevaardigd, de mogelijkheid heeft om de

rechtmatigheid van al die onderdelen door het instellen van één en hetzelfde rechtsmiddel te betwisten. Tevens acht de rechtbank van belang dat in artikel 9, eerste lid, Terugkeerrichtlijn is bepaald dat de lidstaat de verwijdering van de betrokken derdelander moet uitstellen, onder meer, in geval deze in strijd zou zijn met het beginsel van non-refoulement. De rechtbank vat dit aldus op dat zolang geen "definitieve beslissing" in de zin van artikel 2, aanhef en onder e, Procedurerichtlijn is genomen over de vraag of internationale bescherming wordt verleend (en daarmee over de vraag of het verbod van refoulement zou worden geschonden in geval van verwijdering van de betrokkene naar het land van herkomst), het bestuursorgaan geen uitvoering mag geven aan een terugkeerbesluit. Gelet op het voorgaande volgt de rechtbank eiser niet in zijn standpunt dat verweerder niet bevoegd was om in de meeromvattende beschikking van 28 juli 2017 een terugkeerbesluit op te nemen of dat het uitgevaardigde terugkeerbesluit strijdig is met de beginselen van non-refoulement en een effectieve rechterlijke bescherming. Hieruit volgt ook dat de rechtbank de gedachtegang, neergelegd in de conclusie van de AG [Mengozi van 15 juni 2017, C-181/16, Gnandi, [ECLI:EU:C:2017:467](#)], evenmin volgt. De beroepsgrond wordt verworpen. [ECLI:NL:RBDHA:2017:9636](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 737

MK ABRS, 01-09-2017, 201601202/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vluchtelingenverdrag 1(F)

ASIEL. De staatssecretaris heeft, ter motivering van zijn standpunt dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is, niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het uitleveringsverzoek en het verhandelde daarover in de uitleveringsprocedure. Hij dient ook zelf nader onderzoek te verrichten naar de inhoud en aannemelijkheid van de in het uitleveringsverzoek gestelde feiten en gedragingen. Bij dat onderzoek moet hij hetgeen de vreemdeling daartegen aanvoert kenbaar betrekken.

De staatssecretaris stelt [...] ten onrechte dat zijn verwijzing naar het uitleveringsverzoek en het verhandelde daarover in de uitleveringsprocedure op zichzelf reeds voldoende grondslag biedt voor zijn standpunt dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is. Daarvoor is het volgende van belang.

In een zaak als de onderhavige waarin het Europees Verdrag betreffende uitlevering toepasselijk is, toetst de Nederlandse uitleveringsrechter volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad, als het gaat om wat de opgeëiste persoon feitelijk is tenlastegelegd, of hij door hetgeen tegen het uitleveringsverzoek is aangevoerd onverwijld tot de overtuiging is gekomen dat geen sprake kan zijn van een vermoeden van schuld (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 15 december 1998, [ECLI:NL:HR:1998:ZD1298](#) en artikel 28, tweede lid, van de Uitleveringswet).

Deze toetsing door de uitleveringsrechter is niet vergelijkbaar met de door de staatssecretaris te verrichten beoordeling of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, zoals hiervoor onder 3.1 beschreven. De omstandigheid dat de uitleveringskamer van de rechtbank Den Haag de uitlevering van de vreemdeling toelaatbaar heeft geacht [...] en de minister van Veiligheid en Justitie de uitlevering vervolgens heeft toegestaan, leidt er daarom niet toe dat het uitleveringsverzoek op zichzelf reeds dragend kan zijn voor de tegenwerping van voormeld artikel 1(F). Dat het uitleveringsverzoek door een Georgische rechter is getoetst, is evenmin doorslaggevend, reeds omdat de staatssecretaris desgevraagd ter zitting geen duidelijkheid kon verschaffen over de omvang en intensiteit van de door de Georgische rechter verrichte toetsing. De verwijzing naar de Background Note leidt niet tot een ander oordeel. [...]

Het voorgaande betekent dat de staatssecretaris, ter motivering van zijn standpunt dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is, niet heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het uitleveringsverzoek en het verhandelde daarover in de uitleveringsprocedure. Hij dient, gelet op de [...] eisen aan zijn bewijsvoering en motivering, ook zelf nader onderzoek te verrichten naar de inhoud en aannemelijkheid van de in het uitleveringsverzoek gestelde feiten en gedragingen. Bij dat onderzoek moet hij hetgeen de vreemdeling daartegen aanvoert kenbaar betrekken. Voor zover de staatssecretaris uitsluitend heeft verwezen naar de inhoud van het uitleveringsverzoek en het verhandelde daarover in de uitleveringsprocedure, heeft hij een dergelijke beoordeling niet verricht. De rechtbank heeft terecht in dezelfde zin geoordeeld.

De Afdeling voegt daar nog aan toe, dat in het kader van de beoordeling van de staatssecretaris niet is vereist dat hij een onderzoek verricht vergelijkbaar met dat in een strafgeding. De veronderstelling dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, hoeft immers niet bewezen te worden volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaven (zie de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2851](#)).

[ECLI:NL:RVS:2017:2377](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2017, 738

MK ABRS, 25-08-2017, 201701853/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

OPVANG. Weigering van onderdak dan wel leefgeld aan 1(F)-er. Geen sprake van inactiviteit dan wel officiële onverschilligheid in de zin van de beslissing van het EHRM, Hunde tegen Nederland.

De staatssecretaris weigert de vreemdeling onderdak dan wel leefgeld te verstrekken, omdat de staatssecretaris op hem artikel 1(F) van toepassing heeft verklaard. Het geschil spitst zich toe op de vraag of die weigering de rechterlijke toetsing doorstaat. [...] Van belang is [...] of een vreemdeling als uitgeprocedeerde asielzoeker geheel van de staat afhankelijk is en, terwijl hij zich in een situatie bevindt die wegens een gebrek aan ondersteuning onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, wordt geconfronteerd met inactiviteit dan wel officiële onverschilligheid, in de zin van de beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juli 2016 (Hunde tegen Nederland), [ECLI:CE:ECHR:2016:0705DEC001793116](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2016/0705dec001793116). Voor de beantwoording van de vraag of de vreemdeling in die situatie verkeert, acht de Afdeling van beslissende betekenis dat de staatssecretaris weliswaar een beleid voert dat erop is gericht tegen te gaan dat Nederland een vluchthaven wordt voor vreemdelingen op wie artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, maar dat hij tegelijkertijd in dat beleid een ondergrens heeft aangebracht door zodanige vreemdelingen die voldoen aan de strikte vereisten neergelegd in paragraaf C2/7.10.2.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op basis van artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000. Onder deze omstandigheden is inactiviteit dan wel officiële onverschilligheid in de zin van voormelde beslissing van 28 juli 2016 niet aan de orde. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen staat het de vreemdeling vrij om op een door hem te bepalen moment de staatssecretaris te verzoeken alsnog voor evengenoemde verblijfsvergunning in aanmerking te komen en daartoe een aanvraag om opheffing van het inreisverbod in te dienen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2293](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ELI/NL/RVS/2017/2293)

JnB2017, 739

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 07-07-2017 (publ. 28-08-2017), AWB 17/79

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 1 lid 1 d, 3 lid 1 lid 2 lid 3 c e, 7 lid 1 l, 12 lid 1 lid 2

Richtlijn 2011/95 32 lid 1

OPVANG. Artikel 32 van Richtlijn 2011/95 genereert geen (ongeclausuleerd) recht op opvang aan personen die internationale bescherming genieten noch staat het in de weg aan het stellen van voorwaarden aan de opvang van vergunninghouders.

Niet in geschil is dat eiser, vanwege een verblijf in het buitenland, twee achtereenvolgende keren niet heeft voldaan aan zijn meldplicht, zodat verweerder terecht heeft vastgesteld dat het recht op opvang op grond van artikel 7, eerste lid, onder l, gelezen in samenhang met artikel 12, tweede lid, van de Rva 2005 van rechtswege is geëindigd. [...] Eiser betoogt dat verweerder in artikel 32 van Richtlijn 2011/95, dat volgens eiser geïmplementeerd is in artikel 3, derde lid, aanhef en onder c en e, van de Rva 2005, aanleiding had moeten zien om zijn verzoek in te willigen. De rechtbank stelt vast dat de Rva 2005 bij besluit van 30 september 2013 is gewijzigd in verband met de implementatie van Richtlijn 2011/95 (Stcrt. 2013, nr. 27196). Uit de

transponeringstabel die in de bijlage bij dat besluit is opgenomen volgt dat artikel 32 van Richtlijn 2011/95 is geïmplementeerd in artikel 9 van de Huisvestingswet, en niet, zoals eiser stelt, in artikel 3, derde lid, aanhef en onder c dan wel e, van de Rva 2005. De door eiser voorgestane uitleg van artikel 32 van Richtlijn 2011/95 deelt de rechtbank niet. Uit de tekst van deze bepaling volgt dat lidstaten gehouden zijn om een persoon die internationale bescherming geniet onder vergelijkbare voorwaarden als andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven toegang tot huisvesting te bieden (zie ook de Engelse tekst: 'Member States shall ensure that beneficiaries of international protection have access to accommodation under equivalent conditions as other third-country nationals legally resident in their territories.'). Dit artikel verduidelijkt daarmee dat de daarin bedoelde toegang tot huisvesting ook wordt gewaarborgd aan personen die internationale bescherming genieten. Het artikel brengt het beginsel van gelijke behandeling – een algemeen rechtsbeginsel van de Unie, vastgelegd in artikel 20 en 21 van het Handvest – tot uitdrukking en leest dus als een anti-discriminatiebepaling, vergelijkbaar met bijvoorbeeld artikel 27, tweede lid, en 33 in hoofdstuk VII van Richtlijn 2011/95 (zie ook het arrest van 1 maart 2016, Kreis Warendorf, [C-443/14](#), punt 34). Deze bepaling genereert echter geen (ongeclausuleerd) recht op opvang aan personen die internationale bescherming genieten noch staat het in de weg aan het stellen van voorwaarden aan de opvang van vergunninghouders. Hoewel eiser de bemiddeling van verweerder bij het vinden van huisvesting zal moeten missen, betekent dat niet dat hij als vergunninghouder geen toegang heeft tot reguliere huisvesting in de gemeente [naam gemeente]. De beroepsgrond slaagt niet.
[ECLI:NL:RBDHA:2017:9704](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 740

MK ABRS, 17-08-2017 (publ. 23-08-2017), 201605541/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 2 d

DUBLINVERORDENING. Met een Eurodac-treffer staat de verantwoordelijkheid van een andere lidstaat voor de inhoudelijke behandeling van een asielverzoek nog niet vast. In dit geval was de procedure waarbij wordt bepaald welke lidstaat krachtens de bepalingen van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor het asielverzoek ten tijde van het nader gehoor, nog niet afgerond.

De omstandigheid dat het resultaat van het dactyloscopisch onderzoek op 28 januari 2016 beschikbaar was, betekent niet dat daarmee na die datum de verantwoordelijkheid van een lidstaat voor de behandeling van het asielverzoek vaststond. Het op dat moment houden van een nader gehoor ontnemt de staatssecretaris niet de bevoegdheid na dat gehoor alsnog te beslissen dat een ander land voor de behandeling van het asielverzoek van de vreemdeling verantwoordelijk is zoals de staatssecretaris hem dat ook tijdens dat gehoor heeft voorgehouden.

Daargelaten of het met de vreemdeling gehouden nader gehoor kan worden aangemerkt als een maatregel in verband met de behandeling van of beslissing over een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder d, van de Dublinverordening, was, gelet op de door de staatssecretaris verrichte overige handelingen, de procedure waarbij wordt bepaald welke lidstaat krachtens de bepalingen van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor het asielverzoek ten tijde van dat gehoor niet afgerond. Daartoe is van belang dat de staatssecretaris na het nader gehoor nog een Dublingehoor met de vreemdeling heeft gehouden en de Kroatische autoriteiten heeft gevraagd hem over te nemen. Dat de staatssecretaris, door een intern probleem van de systemen waardoor het resultaat van de Eurodac bevraging niet direct zichtbaar was in de systemen, de vreemdeling heeft gehoord en pas na de gehoren de Kroatische autoriteiten heeft verzocht de vreemdeling over te nemen, waarbij hij niet was gehouden die autoriteiten te melden dat hij met de vreemdeling een eerste en nader gehoor heeft gehouden, betekent in het licht van het voorgaande niet dat hij zich verantwoordelijk heeft geacht voor de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek.

Gelet op al het bovenstaande is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de staatssecretaris met de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek van de vreemdeling is aangevangen en dat hij daarom niet meer bevoegd is hem aan dat land over te dragen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2223](#)

[Naar inhoudsopgave](#)